

Gang forelaa, protesterede de engelske og de franske Fagforeninger mod den Krig, som mulig kunde udvikle sig af dette Forholdovre i Afrika. Jeg er ganske overbevist om, at denne Protest har øvet sin Virkning og i alt Fald er et af de Momenter, som have forhindret denne Krig. Marokkoaffæren blev ligeledes nævnt af det samme ærede Medlem. Ogsaa den Gang blev der protesteret fra Arbejderklassens Side, idet de tyske og franske Socialdemokrater i deres Rigsdage rejste Modstand mod den Krigsbevægelse, som var oppe, og naar der ikke udbrod nogen Krig i Anledning af Marokkoaffæren, har denne Protest fra Socialdemokraternes Side — derom er jeg for mit Vedkommende ganske overbevist — været en stærkt medvirkende Aarsag dertil. Jeg vil henvise til, hvad der skete under Flaadedebatten i den tyske Rigsdag, hvilket stod at læse i Forsvarskommissionens Betænkning, hvor vore Partifæller have anført det, hvorledes den tyske Rigsdag sendte et Fredstelegram til vore Partifæller i den engelske Rigsdag, som blev besvaret paa den Maade, at man Haand i Haand vilde arbejde paa Fredens Gennemførelse. Jeg vil anføre, hvad der skete i Sverige under Konflikten med Norge, da Norge løsrev sig fra Sverige. Der var den Gang i Sverige en stærk Bevægelse for ved Hjælp af Krig at tvinge Norge til fremdeles at være sammen med Sverige, som det hed, hvilket i Virkeligheden vilde sige at underkaste sig Sverige. Denne Bevægelse var til Stede i Sverige og var en stærk Bevægelse. Men hvad gjorde Arbejderklassen? Den rejste sig og holdt store Demonstrationsmøder, den demonstrerede mod enhver Tanke om Krig med Norge, den hævdede, at naar Norge vilde være fri, skulde Norge være fri, Sverige havde ikke Ret til at paatvinge Norge noget i den Henseende. Protesten virkede, det blev ikke til Krig mellem Norge og Sverige. Saaledes har Arbejderklassen stillet sig overfor den Krigsfare, som gentagne Gange har været til Stede, og saaledes vil den stille sig fremtidig. Naar man vil tale om, hvorvidt der er Fare for Freden eller ikke, maa man ogsaa regne med den Faktor, at Arbejderklassen overalt i Verden i stigende Grad protesterer mod Krigen; det har forhindret Krigen og vil ganske sikkert ogsaa i Fremtiden forhindre den.

Jeg skal nu dertil føje en Oplysning, som jeg skal omtale lidt nærmere, og det er denne, at vi Socialdemokrater, naar vi fremlægge dette Afrustningsforslag, have

de sagkyndige paa vor Side til Støtte for dette Forslag. Man paaberaaber sig jo overalt, fra alle Sider her i Tinget, d. v. s. fra de forsvarsvenlige Sider, at man har de sagkyndige med sig, og det er de sagkyndige, som skulle gøre Udslaget i denne Henseende. Nu ere vi Socialdemokrater saa heldige, at vi kunne støtte os til de sagkyndige, og det vil jeg tillade mig at fremlægge nogle Beviser for. Jeg vil først bemærke, at naturligvis støtte vi os ikke til de sagkyndige i alle de Svingninger, de foretage, i alle de Kolbøtter og Saltomortaler, de have slaaet i den senere Tid. Det er noget, vi kunne tage til Indtægt for at bevise, at de sagkyndige i Virkeligheden ere uenige om Sagen. Men naar de en Gang sige noget, der er god Mening i, og som ganske sikkert er den rene, skære Sandhed, saa tage vi det til Indtægt og sige: Vi støtte os ogsaa til de sagkyndige.

Der er ved denne Samling den Mærkelighed, som for øvrigt ogsaa er paapeget under Debatten, at man forlanger blind Underkastelse under de sagkyndige. Den Ordning, vi skulle have, skal være en Ordning, der er godkendt af de sagkyndige. Men hvilken Ordning skal det være? Hvorledes er den formuleret? Det ved jo intet Menneske. Der foreligger i dette Øjeblik intet som helst til Forhandling. Den højtærede Konseilspræsident har forelagt sit Forslag om de fremskudte, forberedte Stillinger, og han stillede sig jo paa Brystværnet af disse Skanser som en mægtig Kæmpe med Fanen i Haanden, der vilde staa og falde med dette Forslag. Men det eksisterer jo nu ikke mere. Den højtærede Konseilspræsident har forladt disse Stillinger, har strøget Flaget og er gaaet sin Vej. De eksistere altsaa ikke mere, og hvad er der saa sat i Stedet? Intet som helst. Vi vide i dette Øjeblik ikke det mindste om, hvad det er, vi skulle behandle i denne Rigsdagssamling. Om der kommer noget frem gennem Udvalget, om der kommer noget frem fra den ærede Ministers Side, som vi saa senere komme til at se paa, vide vi jo ikke noget om. Men det er muligt, at der kommer noget, og naar det saa har de sagkyndiges Stempel, er det Mening, at vi skulle tage det blindt og ikke tænke nærmere over, hvorvidt det er noget, der dur eller ikke. Jeg vil dog protestere derimod, jeg mener, at navnlig efter at vi have haft en Forsvarskommission, der har siddet i 6 paa 7de Aar, skulde man dog tænke, at der var kommet noget positivt ud deraf, som kunde